

ความยุติธรรมของอัลลอฮ์ (ซบ.)

อัลลอฮ์ (ซบ.) ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรมเสมอ เพราะความยุติธรรม เป็นคุณลักษณะที่สมบูรณ์ประการหนึ่งของพระองค์ พระองค์ทรงให้เกียรติและยกย่องความยุติธรรม ขณะที่ทรงเกลียดชังการกดขี่และการเอาเปรียบ พระองค์ทรงมีบัญชา ให้ประชาชนสร้าง ความยุติธรรม และต่อต้านความอยุติธรรม

ฉะนั้น เป็นไปได้อย่างไร ที่พระองค์จะมีคุณลักษณะที่น่ารังเกียจ ในขณะที่พระองค์ทรงเกลียดสิ่งเหล่านั้น และไม่มีคุณลักษณะที่ดั่งาม ขณะที่พระองค์ทรงไว้ซึ่งความดั่งาม อัล กุรอาน กล่าวว่า

“แน่นอน อัลลอฮ์จะไม่ทำการกดขี่แม้จะเล็กเท่าผงธุลีก็ตาม” (บทอัน นิซาร์ โองการที่ 40)

“องค์พระผู้อภิบาลของเจ้า จะไม่กดขี่ใครทั้งสิ้น” (บทอัล กะฮ์ฟี โองการที่ 49)

“สิ่งดั่งามทั้งหลายที่ได้ประสบแก่เจ้าล้วนมาจากอัลลอฮ์ทั้งสิ้น ส่วนสิ่งที่ไม่ดีที่มาประสบแก่เจ้าล้วนมาจากเจ้า” (บทอัน นิซาร์ โองการที่ 79)

“พระองค์คือผู้ทรงสร้างแต่สิ่งที่ดั่งาม” (บทอัซซัจญะดะฮ์ โองการที่ 7)

ด้วยเหตุนี้ในบางครั้ง จะเห็นสิ่งดีและไม่ดีในเวลาเดียวกัน การที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะมันเกิดจากการเปรียบเทียบ เช่น ภูเขา หรือ แมงป่อง การมีอยู่ของมันดีสำหรับตัวมัน แต่เมื่อนำมาเทียบเคียงกับมนุษย์มันไม่ดี ในทำนองเดียวกัน ดอกกุตุพิดเมื่ออยู่ตามลำพังมันดี และมีค่าสำหรับตัวมัน แต่เมื่อนำมาเทียบกับดอกกุหลาบมันไม่มี

ค่าใดๆ เลย ดังนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างมันมีความเหมาะสมและความพอดีอยู่ในตัวของมัน

ความเมตตาของอัลลอฮ์ (ซบ.)

เมื่อได้เห็นผู้ที่มีความขัดสน ซึ่งสามารถที่จะช่วยเหลือ หรือจัดความขัดสนของเขาได้ ตามความสามารถของตน เมื่อเห็นผู้ตกทุกข์ได้ยากก็ได้ให้ความอนุเคราะห์แก่เขา และเมื่อพบคนตาบอดก็ได้จูงมือพาเขาไปส่งยังจุดหมาย การกระทำเช่นนี้เรียกว่า “เมตตา” เป็นการกระทำที่ได้รับการยกย่องสรรเสริญ ภารกิจทั้งหมดของอัลลอฮ์ (ซบ.) ผู้ทรงปราศจากความต้องการทั้งปวง

เมื่อพระองค์ได้ทรงให้อุบัติขึ้น ไม่อาจเรียกเป็นอย่างอื่นได้นอกจากความเมตตา การประทานปัจจัยยังชีพ และความอนุเคราะห์ต่างๆ จนสรรพสิ่งทั้งหลายต่างได้รับประโยชน์กันอย่างถ้วนหน้า โดยไม่ได้มุ่งหวังผลประโยชน์หรือสิ่งตอบแทนใดๆ สิ่งเหล่านี้ย่อมแสดงให้เห็นถึงความเมตตากรุณา และความเอื้ออาทรอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์ ที่ทรงมีต่อปวงบ่าวและสรรพสิ่งทั้งหลาย อัล กุรอาน กล่าวว่

“และหากเจ้าจะคอยนับความเมตตาของอัลลอฮ์ แน่نونเจ้าไม่อาจนับมันถ้วนได้” (บทอิบรอฮีม โองการที่ 34)

“ความเมตตาของฉัน ครอบคลุมทั่วทุกสิ่ง” (บทอัล อะฮ์รอฟ โองการที่ 156)

ความเป็นศาสนทูต (นบுவัต)

พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงเกรียงไกร ได้ทรงสร้างโลกและจักรวาลขึ้นมา ด้วยอำนาจอันยิ่งใหญ่ ปราศจากซึ่งอำนาจการช่วยเหลือใดๆ พระองค์ทรงบันดาลให้เกิดสรรพสิ่งทั้งหลายมากมาย และรวมไปถึงปัจจัยยังชีพ ที่มีอาจคำนวณนับได้ มนุษย์และสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานับตั้งแต่วันแรกจนถึงวันสุดท้ายแห่งการมีชีวิต ล้วนแต่ได้รับการดูแลจากพระองค์ทั้งสิ้น ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างถูกควบคุมด้วยระบบระเบียบ ที่เฉพาจะเจาะจงไปยังจุดหมายที่ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจน และทุกเสี้ยววินาทีที่สิ่งเหล่านี้ก้าวเดินไปข้างหน้า ล้วนอยู่ภายใต้ความเมตตาของพระองค์ทั้งสิ้น

ถ้าเราทบทวนถึงช่วงแห่งการดำรงชีวิตของเรา นับตั้งแต่วัยทารกที่ดื่มนมมารดา วัยเด็ก วัยหนุ่ม จนถึงวัยชรา สติปัญญาจะบอกเราทันทีว่านั่นเป็นความเมตตาที่สมบูรณ์ ที่พระองค์ได้มอบให้กับเรา ซึ่งมันจะเป็นสักขีพยานที่ดีที่สุด และถ้าเรื่องเหล่านี้เป็นที่ชัดเจนสำหรับเราแล้ว สติปัญญาของเราจะตัดสินใจอย่างไม่ลังเลใจเลยว่า พระองค์เป็นผู้ทรงเมตตาที่สุด และด้วยความเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงรักษาสภาพที่ดีที่สุดของพวกเราเอาไว้

ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงไม่อภัยให้กับบุคคล ที่กระทำความผิดหรือก่อกรรมชั่ว โดยปราศจากการยั้งคิดใดๆ มนุษย์เป็นสิ่งถูกสร้างประเภทหนึ่งของพระองค์ ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่า ความดีเลิศและความผาสุกของพวกเขา จะอยู่ท่ามกลางการกระทำความผิดงาม หมายถึงการมีความเชื่อที่ถูกต้อง มีมารยาทที่ดีงามและมีการกระทำที่ประเสริฐสุด

อาจเป็นไปได้ถ้าจะมีผู้กล่าวว่า มนุษย์นั้นสามารถคิดและจำแนกสิ่งถูกผิดชั่วได้ด้วยสติปัญญาของตน หรือเดินเลี่ยงบ่อน้ำที่ขวาง

อยู่ตรงหน้าตนได้เพราะตามองเห็น แต่ต้องสำนึกอยู่เสมอว่า สติปัญญาเพียงอย่างเดียวไม่อาจแก้ข้อบกพร่อง หรือนำทางมนุษย์ให้ไปพบกับคุณธรรมความดีได้ เพราะคุณสมบัติที่ไม่ดี และการกระทำที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งพบอยู่อย่างดาษดื่นในสังคมมนุษย์นั้น ล้วนมาจากบุคคลที่มีสติปัญญา ที่สามารถจำแนกแยกแยะได้ทั้งสิ้น นอกจากนั้นยังมีคนที่เห็นแก่ตัว ถือตนเป็นใหญ่ มุ่งหวังแต่ผลประโยชน์และทำตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ ซึ่งสติปัญญาของเขาได้ภักดีต่ออารมณ์ ในบั้นปลายแห่งชีวิต คือการหลงทางอย่างแท้จริง ฉะนั้นเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าต้องมีวิธีการ และมาตรการอื่นๆ ที่จะไม่ทำให้มนุษย์ตกเป็นทาสของอารมณ์ฝ่ายต่ำและไม่หลงกระทำในสิ่งที่ผิดพลาด อีกทั้งต้องกระตุ้นเตือน และนำทางมนุษย์ไปสู่ความผาสุก ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงต้องแต่งตั้งตัวแทนขึ้น เพื่อทำหน้าที่ดังกล่าวตามบัญชา และผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระองค์เรียกว่า “ศาสนทูต” (นบิวต์)

เหตุผลของการมีศาสนทูต

จากบทของเตาฮีด (เอกภาพพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า) เป็นที่ชัดเจนแล้วว่า ผู้สร้างสรรค์สิ่งทั้งหลายคือ อัลลอฮ์ (ซบ.) พระผู้อภิบาลผู้ทรงเกรียงไกร การเจริญเติบโตของสรรพสิ่งเหล่านี้ อยู่ภายใต้การอภิบาลของพระองค์

หมายความว่าสรรพสิ่งทั้งหลาย นับตั้งแต่วันแรกที่ถูกสร้าง ได้รับการเลี้ยงดูและส่งเสริม ในสิ่งที่ขาดตกบกพร่องสิ่งแล้วสิ่งเล่า เพื่อไปทดแทนสิ่งที่ยังขาดอยู่ให้เกิดความสมบูรณ์ และปราศจากความต้องการสิ่งนั้นอีก พระองค์ทรงจัดระเบียบในการดำเนินชีวิต ในรูปแบบที่สมบูรณ์และจัดระบบให้ทุกๆ ชีวิต จากชีวิตหนึ่งไปสู่อีกชีวิตหนึ่ง

จากสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นได้บทสรุปว่า ทุกๆ สรรพสิ่งบนโลกนี้มีกฎแห่งการดำเนินชีวิตที่เฉพาะเจาะจง และต้องปฏิบัติไปตามนั้น กล่าวคือ ทุกๆ สรรพสิ่งมีหน้าที่เฉพาะตัวในการปฏิบัติเพื่อการดำรงอยู่ โดยได้รับการชี้้นำจากพระผู้เป็นเจ้า อัล กุรอาน กล่าวว่า

“องค์พระผู้อภิบาลของเรา ผู้ทรงประทานแก่สรรพสิ่งที่ถูกสร้างของพระองค์ หลังจากนั้นทรงชี้้นำ” (บทกฏอฮา โองการที่ 50)

สิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลาย ล้วนอยู่ในการชี้นำของพระองค์ทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ได้รับการยกเว้น ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นหมู่ดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า และพื้นดินที่อยู่ใต้เท้าของเรา รวมไปถึงสิ่งทั้งหลายที่อยู่บนดิน ทั้งมีชีวิตและไม่มีชีวิต ซึ่งทั้งหมดเหล่านี้ล้วนอยู่ภายใต้การชี้นำของพระองค์ทั้งสิ้น เช่นเดียวกัน มนุษย์ก็มีส่วนร่วมในการชี้นำดังกล่าว เหมือนกับสิ่งต่างๆ เพียงแต่มนุษย์กับสิ่งเหล่านั้นมีความแตกต่างกัน

ความแตกต่างระหว่างมนุษย์กับสรรพสิ่งอื่นๆ

โลกถูกสร้างมานานนับเป็นล้านๆ ปี ได้ใช้พลังงานที่มีอยู่ในตัวเอง เพื่อการดำรงอยู่ ตราบเท่าที่ผู้ให้กำลังกับมันอนุญาต มันจะทำหน้าที่โดยหมุนรอบตัวเองและโคจรรอบดวงอาทิตย์ ส่งผลทำให้เกิดกลางวันและกลางคืน การเป็นเช่นนี้ คือการบ่งบอกถึงการมีอยู่ของโลก หากไม่มีกำลังอื่นที่เหนือกว่ามาหยุดการทำงาน โลกก็จะทำงานต่อไปอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

ในทำนองเดียวกัน เมล็ดอัลมอนด์ ถ้างอกขึ้นจนกลายเป็นต้นไม้ที่สมบูรณ์เต็มที่ มันก็จะให้เมล็ดที่เป็นธาตุอาหาร ซึ่งถือเป็นหน้าที่ของมัน และถ้ายังไม่มีสิ่งอื่นที่มีพลังเหนือกว่า มาหยุดยั้งการทำ

งาน มันก็จะทำงานของมันต่อไปจนถึงที่สุด

เช่นเดียวกัน สิ่งอื่นก็มีลักษณะการทำงานที่คล้ายคลึงกัน ยกเว้นมนุษย์เท่านั้นที่การทำงานขึ้นอยู่กับทางเลือกสรร การคิดและการตัดสินใจของตนเอง มนุษย์ส่วนมากเลือกทำงานที่เป็นประโยชน์กับตัวเองทั้งสิ้นส่วนงานที่เป็นอันตราย และมีโทษต่อตัวเองเขาเลือกที่จะไม่ทำ เช่น มนุษย์เลี้ยงที่จะกินยาพิษ แต่ในบางครั้งเขาตั้งใจที่จะกินเพื่อฆ่าตัวตาย

แน่นอนเป็นที่ชัดเจนแล้วว่า มนุษย์เป็นสรรพสิ่งถูกสร้างที่มีอำนาจเลือกสรรได้ด้วยตัวเอง จึงไม่ถูกบังคับให้ปฏิบัติ หมายความว่า ท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ได้เผยแผ่สั่งสอนในนามของพระเจ้า ให้มนุษย์ได้รับรู้ทุกอย่างถึงความดี ความชั่ว ความเจริญก้าวหน้าและความตกต่ำว่าเป็นอย่างไร มนุษย์จึงมีอิสระในการเลือกที่จะปฏิบัติตามหรือละเว้น แม้ว่ามันมนุษย์จะสามารถรับรู้ถึงความดี ความชั่ว สิ่งที่เป็นประโยชน์และอันตรายได้ด้วยสติปัญญาของตนก็ตาม

แต่ในบางครั้งสติปัญญานั้น ก็พ่ายแพ้อย่างย่อยยับ ต่อการรบกวนต่ออารมณ์ฝ่ายต่ำ และหลงทำในสิ่งที่เป็นความผิด ด้วยวิธีการอื่นอันนอกเหนือไปจากการใช้สติปัญญาของตน เพื่อให้ปลอดภัยจากความผิดพลาดและการไร้สาระอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ อัลลอฮ์ (ชบ.) ทรงเป็นผู้วางกฎเกณฑ์และให้มนุษย์เข้าใจได้ด้วยสติปัญญา ขณะเดียวกันพระองค์ต้องสนับสนุนกฎเหล่านั้น

วิธีการอื่นที่ว่านั้นก็คือ การส่งศาสนทูตลงมาเพื่อทำการสั่งสอน โดยพระองค์จะเป็นผู้ออกคำสั่งต่างๆ ที่นำไปสู่ความผาสุก หรือเรียกว่าเป็นการประทาน “วะฮ์ยู” (วิวรณ์) มายังศาสนทูตของพระองค์ และมอบหมายให้ทำหน้าที่เผยแผ่กับบรรดามนุษยชาติทั้งหลาย อัลลอฮ์ (ชบ.) ทรงตรัสว่า

“เราได้ประทานโองการมายังเจ้า ดุจดั่งเช่นที่เราประทานมา แก่ นูฮ์ และบรรดาศาสดาภายหลังจากเขา และเราประทานโองการ แก่ อิบรอฮีม อิสมาอีล อิสฮาก ยะอ์กูบ แก่บรรดาเผ่าพันธุ์ของ อีซา อัยยูบ ยูनुส ฮารูน สุลัยมาน และเราได้ประทานคัมภีร์ชะบูร แก่ ดาูด บรรดาศาสนทูตล้วนเป็นผู้ประกาศข่าวที่ประเสริฐและ เป็นผู้ตักเตือน เพื่อจะได้ไม่มีหลักฐานสำหรับมนุษย์ที่จะใช้โต้เถียงกับอัลลอฮ์ ภายหลังจากบรรดาศาสนทูต และอัลลอฮ์ทรงไว้ซึ่งอำนาจยิ่งทรงปรีชาญาณยิ่ง” (บทอัน นิซาร์ โองการที่ 163, 165)

คุณสมบัติของศาสนทูต

ศาสนทูตมีหน้าที่ในการชี้แนะสั่งสอน จึงต้องมีคุณสมบัติที่พิเศษแตกต่างไปจากคนอื่น มิเช่นนั้น ศาสนทูตจะเป็นแบบอย่าง ให้กับประชาชนได้อย่างไร ดังนั้น ศาสนทูตของพระองค์ จึงมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้บริสุทธิ์จากบาป และความผิดพลาดในการปฏิบัติหน้าที่ และต้องไม่เป็นผู้หลงลืม หรือมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาชักจูงสติปัญญาให้เฉไฉออกไป เพื่อที่จะเผยแผ่กับบรรดาประชาชน อย่างไม่ผิดพลาด เพราะนอกเหนือจากนี้แล้ว การชี้แนะของพระผู้เป็นเจ้า จะไม่บรรลุสู่เป้าหมาย และกฎเกณฑ์ การชี้แนะโดยส่วนรวม ก็จะหมดสภาพลงทันที
2. การกระทำและคำพูดของศาสดา ต้องบริสุทธิ์ปราศจากบาป และสิ่งไร้สาระโดยสิ้นเชิง ซึ่งถ้ายังมีบาปอยู่มันจะไม่มีผลลัพธ์ใดๆ ทั้งสิ้นต่อการเผยแผ่สาร เพราะบุคคลที่การกระทำกับคำพูดขัดแย้งกัน คำพูดของเขาจะมีคุณค่าได้อย่างไร ตลอดจนการกระทำของเขา ก็ไม่อาจนำมาเป็นเหตุผลสนับสนุนความจริง หรือหักล้างความเท็จ

ได้ เพราะถ้าเขาพูดจริงก็ต้องปฏิบัติไปตามคำพูด

จากสิ่งที่กล่าวมาสองประเด็นข้างต้น อาจกล่าวโดยสรุปได้ดังนี้ว่า “การเผยแพร่ที่ถูกต้องและมีผลลัพท์นั้น ศาสดาต้องเป็นผู้บริสุทธิ์จากบาป” อัลลอฮ์ (ซบ.) ได้กล่าวไว้ในความหมายเดียวกันนี้ว่า

“ทรงรอบรู้ความลับ และมีทรงเปิดเผยความลับของพระองค์แก่ผู้ใด ยกเว้นบุคคลที่พระองค์ทรงพอพระทัยดังเช่นท่านศาสนทูต และพระองค์ทรงบันดาลให้มีผู้คอยระวังอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลังของเขา เพื่อจะได้รู้ชัดว่าแท้จริงบรรดาศาสนทูตได้เผยแผ่สารธรรมของพระผู้อภิบาลของพวกเขา (อย่างไม่ผิดพลาด)” (บทอัล ฏิน โองการที่ 26-27)

3. เป็นผู้ที่มีจริยธรรมที่ดีงาม มีความสะอาดบริสุทธิ์ กล่าวหาญ ยุติ ธรรม และอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ เพราะจริยธรรมเหล่านั้น เป็นที่ยอมรับของสังคม ซึ่งผู้ใดก็ตามถ้าสะอาดบริสุทธิ์ปราศจากบาป และปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาอย่างแท้จริง เขาจะไม่เป็นผู้มีมารยาททรามอย่างแน่นอน

บรรดาศาสดาในหมู่ประชาชน

จากประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ทำให้เราทราบว่า ในหมู่ประชาชาติ นั้นได้มีบรรดาศาสดาลงมาทำการสั่งสอน ในนามของพระผู้เป็นเจ้าของอย่างมากมาย เพียงแต่ชีวประวัติของบรรดาศาสดาเหล่านั้น ไม่เป็นที่ชัดเจนเท่าที่ควร

เฉพาะประวัติศาสตร์ของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) เท่านั้นที่ไม่มีข้อกังขาใดๆ แต่ยิ่งถือว่าโชคดียิ่งที่มีอัล กุรอานคัมภีร์แห่งฟากฟ้าที่ถูกประทานแก่ท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) และเป็นธรรมนุญ

สูงสุดในการดำเนินชีวิต ได้รวบรวมเอาประวัติและวัตถุประสงค์ในการเผยแพร่ของบรรดาศาสดาในอดีต ก่อนหน้าท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) เอาไว้

อัล กุรอานอธิบายไว้ว่า ได้มีศาสนทูตจำนวนมาก ถูกประทานมาจากอัลลอฮ์ (ซบ.) ยังมนุษยชาติเพื่อทำหน้าที่เดียวกัน ในการเชิญชวนมนุษย์ไปสู่เตาฮีด (ความมีเอกภาพของอัลลอฮ์) และศาสนาที่เที่ยงธรรมของพระองค์ ดังที่อัล กุรอาน กล่าวว่า

“และเราไม่ได้แต่งตั้งศาสนทูตคนใดก่อนหน้าเจ้ามา นอกจากเราได้ดลโองการมายังเจ้าว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากข้า ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงเคารพภักดีต่อข้าเถิด” (บทอัล อัมบิยาห์ โองการที่ 25)

บรรดาศาสดาที่ได้รับบทบัญญัติ (อูลิลอฮัม)

และศาสนทูตท่านอื่นๆ

บรรดาศาสดาที่ได้รับประทานคัมภีร์ และสารโดยตรงจากอัลลอฮ์ (ซบ.) มี 5 ท่าน ดังที่อัล กุรอาน กล่าวว่า

“พระองค์บัญญัติไว้แก่พวกเจ้า เกี่ยวกับศาสนาเหมือนที่ทรงสั่งไว้แก่ นูฮ์ และที่เราได้ดลโองการมายังเจ้า และสิ่งที่เราได้สั่งไว้แก่ อิบรอฮีม มูซา และอีซา ให้พวกเจ้าทั้งหลายจงดำรงไว้ซึ่งศาสนาและจงอย่าแตกแยกกันในเรื่องนั้น” (บทอัช ชูรอ โองการที่ 13)

พระองค์ทรงกำหนดให้ นูฮ์ อิบรอฮีม มูซา อีซาและมุฮัมมัด (คือลฯ) ทั้ง 5 ท่านนี้เป็นผู้ได้รับสาร และบทบัญญัติของพระองค์ ซึ่งเรียกว่า “ศาสดาอูลิลอฮัม” แต่ไม่ได้หมายความว่าศาสดามีเฉพาะ 5

ท่านนี้เท่านั้น เพราะในความเป็นจริง พระองค์ได้ส่งบรรดาศาสดา
มากมาย โดยสามารถกล่าวได้ว่าในทุกๆ ประชาชาตินั้น มีศาสดา
ประจำอยู่ ซึ่งนามของศาสดาบางท่านได้ถูกกล่าวไว้ในอัล กุรอาน
และอีกหลายๆ ท่านไม่ได้ถูกกล่าวเอาไว้ ดังที่อัล กุรอาน กล่าวว่า

“และมีศาสนทูตบางคนก่อนหน้าที่เราได้แจ้งให้เจ้ารู้ และมีพวกเขาบางคนที่เรามิได้แจ้งให้เจ้ารู้” (บทอัน นิซาร์ โองการ
ที่ 164)

“แท้จริง เราได้แต่งตั้งศาสนทูตขึ้นในทุกๆ ประชาชาติ”
(บทอัน นะฮ์ลี โองการที่ 36)

**“อันความเป็นจริง เจ้านั้นเป็นเพียงผู้ตักเตือนเท่านั้น และ
ทุกๆ มวลชนย่อมมีผู้ชี้นำ”** (บทอ์ร เราะฮ์ดุ โองการที่ 7)

แน่นอนบรรดาศาสนทูตท่านอื่นๆ ที่ไม่ได้เป็นศาสนทูตที่มีบท
บัญญัติ (อูลิลอัชหม์) ก็ได้ทำหน้าที่ เช่นเดียวกันกับบรรดาศาสดา
ที่มีบทบัญญัติทั้ง 5 ท่าน กล่าวคือ สั่งสอนและเชิญชวนมนุษย์ไป
สู่การภักดีต่ออัลลอฮ์ (ชบ.) จนกระทั่งพระองค์ได้แต่งตั้งท่านมุฮัม
มัด บิน อับดุลลอฮ์ ให้ดำรงตำแหน่งศาสดาท่านสุดท้าย เพื่อทำหน้าที่
ประกาศสาร อันเป็นสารฉบับที่สมบูรณ์ที่สุดแห่ง ศาสนจักรและ
อาณาจักร และเป็นคัมภีร์เล่มสุดท้ายแห่งฟากฟ้า ซึ่งจะดำรงอยู่จน
กว่าจะถึงกาลอวสานของโลก คู่กับคำสอนของท่านซึ่งเป็นคำสอน
แห่งยุคสมัยที่มีชีวิตอยู่ตลอดเวลา